

Zápis ze 6. zasedání Stálé komise pro sdělovací prostředky ze dne 17. 1. 2008

Poslanec Vítězslav Jandák: Ještě jednou vás všechny vítám na dnešním velice krátkém zasedání rady mediální komise Sněmovny. Ještě jednou položím otázku paní tajemnici, zda jsme usnášení schopní. Jsme.

Přátelé, máme tady pouze dneska dva krátké body, a to je bod, jednak abychom zaujali názor na otevřený dopis exčlenů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, a druhý je ohledně data a místa zasedání naší komise, které by mělo být v Brně. Jde o to, abychom to schválili. Takže dovolte, abych dal hlasovat o našem programu jednání.

Kdo je pro? Je to nádherné. Jako vždy stoprocentně. To je v pořádku.

Prosím vás, ve velice stručném komentáři. My jsme dostali jako rada dopis bývalých členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Tito lidé se bohužel dostali do situace, kdy byli tehdy zbaveni členství v této radě. Jednalo se o pana inženýra Duspivu, pana Foltána, pana Josefa Musila, Novotného, pana magistra Štěpánka, pana magistra Žantovského. Došlo k tomu, že tito lidé – samozřejmě na to mají plné právo - se obrátili na soud a soud rozhodl, že vše nebylo úplně v pořádku. To znamená, že dnes jsme ve velice zvláštní situaci, kdy 90 % členů této komise samozřejmě tu kauzu nezná, nebo ji zná z doslechu či z povídání, a dnes bychom měli nějakým způsobem rozhodnout. Já jsem se toho velice aktivně ujal, protože v této bývalé radě mám mnoho přátel, skutečně přátel a lidí, kterým jsem nějak věřil a věřím doteď, takže jsem řekl, že to projednáme. Leč samozřejmě, právo je věc, kterému se učíme, legislativě se učíme a já jsem se dozvěděl, že bohužel tato věc není v kompetenci naší komise. Naposled jsem o tom především jednal s ministrem předsedou Legislativní rady vlády panem Svobodou, který taky řekl, že bohužel k tomu můžeme zaujímat názor, ale ten názor bude vypuštěn do vzduchu jako balónek, takže co můžeme. Můžeme pouze jednu věc a tu navrhuji, abyste mě podpořili hlasováním, zda s tím souhlasíte či ne, a to je to, abych v podstatě napsal jménem naší komise dopis předsedovi vlády, aby tato komise byla minimálně vědoucí, aby věděla, co se stalo, jaká je současná situace a jak vidí předseda vlády, neb je to v jeho kompetenci, jak vidí tu situaci do budoucna.

Takže to je bod číslo 1. Prosím k tomu, abyste se začali zamýšlet, ale k tomu bych otevřel diskusi. Jestli má někdo z kolegů co k tomu říci. Prosím.

Poslanec Petr Bratský: Soud vlastně zrušil to nezákonné odvolání. Zrušené zákonné odvolání to není jenom, že něco zkonstatoval, takže když ho zrušil, tak oni nejsou odvolání z hlediska soudního rozhodnutí. To bude muset řešit teď tento rozpor předseda vlády podle

mého, protože jestliže někdo nebyl odvolán, tak je stále členem. Zatím byli dovoleni další členové, teď zákon říká něco o množství členů a tak. Takže to bude muset vláda řešit a v každém případě já jsem pro, abychom informaci o tom, jak kauza byla vyřešena dostali, nepochybně, a i o všech dalších kompenzacích, které tehdy odvolaní členové rady budou muset dostat, protože mimo to, že když nebyli odvoláni, tak jim náleží, pokud víme, asi odměna za nějakou práci, kterou měli udělat. Ale oni se zase nezúčastňovali jednání, takže to je další problém, který s tím je spojený, ale já věřím v moudrost rozhodnutí. Děkuji.

Poslanec Vítězslav Jandák: Já bych prosil přihlásit se. Jste velmi neukázněný, pane místopředsedo, a zapnout si mikrofon, aby to šlo do záznamu. Děkuji. Máte slovo.

Poslanec Petr Pleva: Když mám slovo, je k tomu víc co dodat. Já si myslím, že se musíme obrátit na premiéra, aby nás informoval o tom, jak hodlá situaci, která vznikla po rozsudku soudu řešit. Já si myslím, že možná by bylo slušné, abychom dali, pokud o to požádají, slovo i těm bývalým členům rady nebo nevím, jak je nazývat, jestli bývalým nebo skoro současným členům rady, kteří vlastně vyhráli tento soud, zdali se k tomu chtějí nějak vyjádřit. Vyslechnout je, ale pak si myslím, že skutečně naše komise nemůže udělat víc než přijmout ono usnesení, ve kterém požádáme premiéra, aby nás informoval o tom, jaká rozhodnutí učinil.

Poslanec Vítězslav Jandák: Děkuji, Petře. Dámy a pánové, hlásí se ještě někdo? Nehlásí. Takže padl tady tento návrh, o kterém bychom asi měli hlasovat, zda dát slovo některým z bývalých či jsoucích či budoucích členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

Kdo je pro, aby se mohli vyjádřit, budou-li chtít? (Poslanec Pleva mluví bez mikrofonu.) Dobře. Vy jste to definoval tak, že se jedná o bývalé členy. O tom jsem nechal hlasovat. Hlásí se pan kolega Štěpánek. Máte slovo.

Pan Štěpánek: Vážený pane předsedo, předně vám chci poděkovat, že jste tuto schůzi svolal s tímto bodem, a pak chci poděkovat i ostatním členům komise, že s tímto bodem utrácejí svůj drahocenný čas.

O co nám nejde. Za prvé my nejsme kverulanti ani kazisvěti a my v žádném případě nechceme nabourávat proces digitalizace. Konec konců kolega Duspiva je národní koordinátor pro digitalizaci. Já jsem dneska členem Rady ČTÚ. Nicméně mám jistou obavu, že za jistých okolností by i tato kauza mohla trochu ingerovat do celého procesu digitalizace.

Za druhé. Protože jsem tady viděl řadu kolegů z té další rady, která přišla po nás, tak bych byl rád, aby ani oni nechápali toto jako náš útok na ně. Oni jsou v tom zcela nevinně, oni byli zvoleni Parlamentem, ujali se funkce a myslím, že v roce 2008 mnohem lépe než v roce 2003 vědí, že ono to není tak úplně jednoduché být členem Rady pro rozhlasové a televizní vysílání co do nejrůznějších útoků a obvinění atd.

O co nám jde. Nám jde o to, abychom očistili svá jména. My jsme byli v roce 2003 odvoláni. Myslím si, že i vy máte určitou povědomost, že se tak stalo v souvislosti s prohranou arbitráží České republiky. Faktem ovšem je, že toto odvolání nikdo nikdy nám tyto důvody nenapsal. Ba naopak, sama Poslanecká sněmovna posléze zřídila svoji vyšetřovací komisi a ta zkonstatovala, že na prohrané arbitráži Rada pro vysílání nenese žádnou vinu.

To naše soudní martyrium trvalo více než čtyři roky, nicméně v květnu loňského roku Městský soud v Praze opřený o předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu rozhodl, že těchto šest lidí, kteří se bránili tomu odvolání, bylo odvoláno v rozporu se zákonem. Z toho plynou nějaké další konsekvence. Jedna polovina z nich je trošku osobní, o tom také budu mluvit, nicméně druhá může být celospolečenská, protože v okamžiku, kdy my jsme byli protiprávně odvoláni, nastává otázka, kdo tedy měl v té radě hlasovat, a netvrdím, že to jsme my, kdo budou zpochybňovat rozhodnutí rady, ale někdo může zpochybňovat tato rozhodnutí. A myslím si, jestli česká digitalizace a vůbec mediální prostředí něco nepotřebuje, tak další otřesy tohoto typu. To je ten základní moment, proč my jsme se obrátili na vás. To může být obecný problém.

Dovolte mi i pár slov k tomu spíš našemu osobnímu problému. Zákon určuje šest způsobů, jak může zaniknout mandát člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Budu to říkat z hlavy, možná nějaké zapomenou. Za prvé. Úmrtím, odstoupením, odsouzením, odvoláním, doběhnutím mandátu, na jeden jsem zapomněl. Ani jsme neumřeli, ani jsme se – aspoň jak na nás koukám – nezbláznili úplně, neodstoupili jsme, nebyli jsme odvoláni, na což máme v ruce pravomocný rozsudek soudu, takže zbývá poslední možnost, že nás mandát mohl skončit jediným způsobem, a to doběhnutím mandátu. To je šestiletého mandátu, což se liší v závislosti na datu, ke kterému každý z nás byl jmenován. Tedy mám pocit, že dneska neexistuje problém, že bychom si šli sednout do Škrétovy ulice mezi 13 současných radních, protože naše mandáty mezi tím skončily. Ovšem další ustanovení zákona § 10 říkájí, že členům rady, a my jsme byli členové rady, protože jsme nebyli odvoláni, náleží plat. A dokonce ten zákon je napsán, ano v náš prospěch, že to není za výkon funkce nebo za práci, ale za členství. Takže tady nastává tento problém, s kterým my jsme se samozřejmě obrátili na

předsedu vlády, nicméně ač ten rozsudek byl vynesena v květnu 2007, doteď nemáme žádnou písemnou reakci. Proběhla jediná věc, naše schůzka s předsedou Legislativní rady vlády Cyrilem Svobodou, který byl k tomu pověřen panem premiérem, a tato schůzka nedospěla vůbec k ničemu. Nás se to možná trochu dotýkalo i v tom slova smyslu, protože pan Cyril Svoboda byl jedním z aktérů tehdejšího našeho odvolání, tak nám to trošku přišlo jako kozel zahradníkem, nicméně tam se objevila jedna teze, že by celé se to mohlo zhojit tím, že budeme znovu odvoláni, tak to já ponechávám bez komentáře. V roce 2008 odvolávat členy, kterým mezi tím skončil mandát, ale odvolávat je k datu duben 2003, to ponechám bez komentáře.

Myslím, že ať to bude, jak to bude, tak z toho koukají nějaké další soudní spory. My po vás nechceme, abyste tuto kauzu řešili, vám to kompetenčně určitě nepřísluší. Nicméně myslím, že byste měli být informováni, že se toto děje, že je potřeba nalézt nějaké řešení, že my jsme svolní k nějaké domluvě, aby nemohlo dojít ke zpochybnění rozhodnutí rady a tím pádem ke zpochybnění nejrůznějších udělených licencí, kmitočtů celého procesu digitalizace, ale nějaké řešení by se mělo nalézt.

Ještě dodám jednu věc. Vězte prosím, že my celou tu věc jsme cítili a doteď cítíme velmi úkorně. Já jsem panu doktorovi Svobodovi na té schůzce řekl, že nikdo nikdy mně neublížil tak jako on a někteří kolegové, kteří nám způsobili jisté životní martyrium. Našeho kolegu, nejstaršího z nás, filmového historika Jiřího Novotného ze Zlína, teď je to starý pán, 72 let, tato politická hra, která se odehrála, tenkrát málem stála život, protože ho stihl těžký infarkt a půl roku skutečně zápasil na hranici života a smrti. Cítíme to velmi úkorně, a proto jsme odhodláni dotáhnout si tuto svoji věc do konce, ať už to bude v České republice anebo nakonec třeba ve Štrasburku, ale jsme odhodláni skutečně očistit svá jména a dotáhnout celou věc do konce se vším všudy.

Poslanec Vítězslav Jandák: Děkuji mockrát za to, co jste tady řekl.

Velice si vážím toho, že dnes jste v sedle a v podstatě byste mohli mít velice silné a tvrdé nároky a žádat velké omluvy. Chováte se nesmírně gentlemany. Děkuji vám za to. Samozřejmě vy jste tady konstatoval, že my k tomu v podstatě nemáme jakýkoliv pouvoir, máme pouze pouvoir k tomu, abychom byli poslanci vědoucí. A to je strašně důležité.

Uvedu jeden příklad. My jsme velice, řekl bych, až demonstrativně hlasovali pro digitalizaci. Pouze tři lidé se zdrželi hlasování – paní Dundáčková z ODS, Jandák a Sobotka ze sociální demokracie, protože jsme tušili, že materiál, který jsme dostali, není vypracován.

Nebyl vyprecizován. Dneska máme na krku možná soudní jednání s Evropskou unií ohledně problému must carry.

O tom se nechci šířit. Já jenom беру to, čeho vy jste dneska vlastně symbolem, že Sněmovna by příště měla za prvé být více informována, více tolerantní a jít více do hloubky. Slibuji těm, kterým se to stalo, že my, a doufám, že se mnou budou kolegové souhlasit, se budeme velice snažit o to, abychom to dostali z míst odpovědných, v tomto případě je ten nejodpovědnější premiér republiky, proto znovu poprosím, jestli byste hlasovali o tom, zda máme dopis premiérovi napsat, abychom byli alespoň poslanci vědoucí, alespoň část, tedy 18 členů mediální komise bylo vědoucích a vyvarovalo se příště možná příliš spontánního, příliš politického a příliš jiného rozhodování. Není to dobře, protože důsledky by mohly být daleko fatálnější pro nás, než budou možná ve vašem případě. Přesto vám samozřejmě v tom budeme kdykoliv otevření a budeme naslouchat a snažit se pomáhat.

Děkuji vám. Poprosím ještě kohokoliv z auditoria tady, jestli se chce přihlásit.

Poslanec Petr Pleva: Jenom fakticky. Jenom, abychom učinili právu zadost. Možná, že by nebylo špatné tento dopis poslat na vědomí panu českému eurokomisaři.

Poslanec Vítězslav Jandák: Já skutečně tu kauzu neznám tak dalece, ale cítím v tom určitou škodolibost, ale můžeme to napsat. Já s tím problémy nemám, ale bylo to, pane kolego, velmi škodolibé. Děkuji mockrát.

Já si myslím spíš, že nejde o to se tolik dívat dozadu, ale napravit chyby, které vzadu byly kdysi udělány a vyvarovat se toho, abychom neblbli jako jsme blbli s digitalizací a dneska máme na krku další soud, který může pro nás být daleko fatálnější než problém těchto šesti nebo sedmi mužů, kteří byli v komisi. To si, prosím, také uvědomte. A to nevím, jestli mám psát ministrovi vnitra nebo komu. To jsem se jenom já snažil bránit opozici.

Kdo souhlasí s tím, abychom napsali jako komise dopis předsedovi vlády, abychom získali informace o tom, jak bude tuto situaci s těmito našimi bývalými kolegy řešit.

Kdo je pro, dámy a pánové? Všichni. Dobře.

Jestli dovolíte, tak připravím tento dopis a elektronicky vám ho všem pošlu k posouzení, abyste k tomu mohli cokoliv dodat. I paní kolegyně Levá souhlasí. Má velmi smutný pohled. Nevím, jestli tak blbě mluvím, nebo z celé kauzy. Čert ví.

Dámy a pánové, to máme bod č. 1. Já už jsem avizoval, že komise bude dneska velice krátká.

Bod 2.

My jsme včera měli oběd místopředsedů této komise. Jenom pro zástupce tisku. Tato komise nepracuje pouze v tom rytmu jednou měsíčně, ale samozřejmě se scházíme místopředsedové. A řekl bych, že práce komise je průběžná. Jsem rád, že mám dneska možnost to tady říci a velice děkuji kolegům za to, že jsou vstřícní.

My jsme se včera dohadovali o tom, že je občas velice nutné, aby vyjel nejenom zemědělský výbor, ale i komise a jiné výbory by se měly hnout z hlavního města Prahy trošku do jiných velice významných měst. V tomto případě se jednalo o Brno, protože Brno dneska vyrůstá a je to druhá velická metropole v této zemi. Mám dojem, že je tam zrcadlový odraz zastoupení médií jako je dneska v Praze. To znamená, že tam máme dneska veřejnoprávní televizi, veřejnoprávní rozhlas. Máme tam redakci NOVA, máme tam celoplošku, Frekvenci 1, máme tam lokální stanice. My v podstatě samozřejmě jsme informováni o problematice v této oblasti tady, ale je nutno se leckdy sejít s lidmi, mluvit s managementem, mluvit se zaměstnanci, vidět, jak se vlastně dneska média mimo Prahu dělají.

Takže včera padlo rozhodnutí a já jsme velice rád za toto rozhodnutí, aby to bylo na prvním místě Brno. Pak budou další města, neb média se dneska rozšiřují a působí z mnoha míst, ale Brno, jak už jsem řekl, je také vlajková loď jako Praha. Já bych rád, aby příští zasedání této komise se uskutečnilo v Brně a při této příležitosti jsme skutečně fyzicky navštívili třeba redakce médií, o kterých jsem tady mluvil, a při tom jsme si tam udělali zasedání této komise. Já se omlouvám novinářům z centrálních médií tady v Praze, ale mají své kolegy i na Moravě a mají tam své moravské mutace a podobně. Bude to samozřejmě zasedání veřejné, to znamená, že se tam toho zúčastní vaši kolegové z Moravy. Doufám, že jim to budete přát. Nevím, jestli do této doby se děje v této zemi každý den něco převratného. Nevím, jestli se do příštího zasedání stane něco převratného, ale bude to zase standardně veřejné zasedání. Program se navrší teď během zasedání Sněmovny a toho, co se za měsíc stane.

Já bych poprosil vážené kolegy a kolegyně, zda by odsouhlasili to, že příští výjezdní zasedání této komise bude ve městě Brně. Termín je 15., 16. duben. Není to moc dlouho? Jediný termín, který se našel. Takže termín je 15., 16. duben 2008 Brno.

Dámy a pánové, kdo je pro? Děkuji. Takže fajn.

Takže, dámy a pánové, končím dnešní zasedání. Máte něco v Různém? Co zelení, jak jsou na tom s médii? Dobře. Takže zelení nemají nic, komunisté také nic, ODS také nic, socanů tu moc nevidím. Vypadá to, že jsem sám jediný voják v poli. Pan kolega Dolejš, ano, to jsou Středočeši. To je zvláštní mentalita lidí.

Omlouvám se za humornou tečku, byla-li humorná. Teď vám všem děkuji a dnešní zasedání končím.

Děkuji, dámy a pánové.

***